

Sygn. akt IV KK 232/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziulewicz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Kazimierz Klugiewicz

SSN Barbara Skoczowska

Protokolant Małgorzata Gierczak

w sprawie **M.R.**

ukaranego za popełnienie wykroczeń z art. 92a k.w. i art. 94 § 1 k.w.

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 21 czerwca 2018 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść

od wyroku Sądu Rejonowego w W.

z dnia 2 marca 2017 r.

uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej kary i w tym zakresie sprawę M.R. przekazuje Sądowi Rejonowemu w W. do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

Do Sądu Rejonowego w W. Generalny Inspektor Transportu Drogowego złożył wniosek o ukaranie M.R. za to, że:

I. w dniu 21 czerwca 2016 r. o godz. 23:21 na odcinku pomiarowym w lokalizacji G., kierując samochodem osobowym marki Volkswagen nie zastosował się do ograniczenia prędkości, w ten sposób, że na obszarze zabudowanym, a więc na odcinku obowiązywania ograniczenia prędkości do 60

km/h prowadził pojazd ze średnią prędkością 104 km/h tj. przekroczenie o 44 km/h, to jest o czyn z art. 92a k.w. w związku z art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym;

II. w tym samym czasie i miejscu prowadził samochód osobowy marki Volkswagen nie mając wymaganych przepisami uprawnień do kierowania pojazdami to jest o czyn z art. 94 k.w. w związku z art. 103 ust. 1 pkt 1 lit. D ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami.

Sąd Rejonowy w W. wyrokiem nakazowym z dnia 2 marca 2017 r., sygn. akt II W .../17, uznał obwinionego M.R. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów wyczerpujących znamiona wykroczeń z art. 92a k.w. oraz art. 94 k.w. i za te czyny na mocy art. 92a k.w. przy zastosowaniu art. 9 § 2 k.w. i art. 20 § 1 k.w. w zw. z art. 20 § 1 k.w. i art. 21 § 1 k.w. wymierzył mu łącznie karę ograniczenia wolności, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 617 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.s.w. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwolnił obwinionego w całości od ponoszenia kosztów postępowania, obciążając nimi Skarb Państwa.

Wyrok nie został zaskarżony przez żadną ze stron i uprawomocnił się w dniu 12 kwietnia 2017 r.

Od tego wyroku kasację złożył Prokurator Generalny. Zaskarżył w/w. wyrok Sądu Rejonowego w W. w części dotyczącej orzeczenia o karze, na korzyść M.R. i **zarzucając** rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa materialnego, a mianowicie art. 92a k.w., polegające na orzeczeniu na jego podstawie wobec M.R. kary ograniczenia wolności, podczas gdy powyższy przepis prawa materialnego przewiduje za popełnienie spenalizowanego w nim wykroczenia wymierzenie kary grzywny, **wniósł** o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie w tym zakresie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Rejonowy w W.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna.

Rację ma Prokurator Generalny gdy wskazuje, iż zaskarżony kasacją wyrok jest wadliwy w zakresie rozstrzygnięcia o karze gdyż został wydany z rażącym i mającym istotny wpływ na jego treść naruszeniem przepisu prawa materialnego, wskazanego w zarzucie kasacji.

Zaskarżonym wyrokiem M.R. uznany został za winnego popełnienia dwóch wykroczeń - określonych w art. 92a k.w. oraz art. 94 k.w., co do których ustawowe zagrożenie przewiduje karę grzywny.

Pomimo tego Sąd Rejonowy w W., przy zastosowaniu art. 9 § 2 k.w., za oba przypisane M. R. wykroczenia wymierzył, przyjmując za podstawę wymiaru kary art. 92a k.w., karę ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin.

Tak postępując Sąd Rejonowy w W. dopuścił się obrazy prawa materialnego tj. art. 92a k.w., przy czym uchybienie to było rażące i miało istotny wpływ na treść zaskarżonego kasacją wyroku, gdyż doprowadziło do orzeczenia kary niezgodnej z tą, jaka została przewidziana przez ustawę za wykroczenia które zostały przypisane obwinionemu.

Kierując się przedstawionymi motywami Sąd Najwyższy z mocy art. 537 § 2 k.p.k. i art. 535 § 5 k.p.k. orzekł jak w wyroku.

kc